

ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ 6
ернопільської області
Опис 1
Справа 180
P-3567

Архів з боку
Ермітєвсько-Беретанська округа ОУН

ПАПКА

для 180

паперів

Інформаційно-вишкєвний матеріал
"Рєформи та чєаднок" /1948р./
Машинотис

20 р.

Крайні дати: 05 січня 1948р.
Кількість документів: 1.
Кількість аркушів: 7
Зберігати: постійно

ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ 6
ернопільської області
P-3567 Опис 1 Справа 180

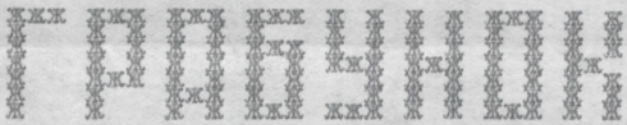
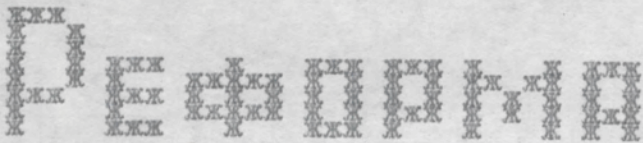
A.

1

Ю-ко

РЕФОРМА ЧИ ГРАБУНОК?

Ю-ко

До питання
 большевицької грошевої реформи

Ю-ко... РЕФОРМА ЧИ ГРАБУНОК?

До питання
більшевицької грошової реформи

14 грудня 1947 року опубліковано постанову Ради Міністрів ССРСР і ЦК ВКП/б про промову реформу і скасування карток на продовольчі та промислові товари в ССРСР.

Актом про грошову реформу большевицька влада доконала нечуваного грабунку і так в нелюдський спосіб експлуатованих широких мас населення. Щоб, однак, цей найновіший метод експлуатації працюючих закрити перед зовнішнім світом і перед тими ж працюючими, - большевицька кліка намагається доказати, що він був потрібний для ліквідації існуючої в ССРСР спекуляції і для зміцнення карбованця.

Що ж, властиво, представляє собою большевицька т.зв. грошова реформа в практичному житті? Які її наслідки для трудящих Радянського Союзу?

Через проголошення згаданої реформи працюючі ССРСР були поставлені в таке положення, де вони були позбавлені 90% своїх гірко запрацьованих ошадностей на користь безпошадного грабіжницького молоха - большевицької держави. Хіба ж не інакше треба розуміти виміну 100 крб старої валюти на 10 крб нової при рівночасному затриманні старого вартостевого курсу. Саме ж блекотіння большевицької пропаганди про підвищення вартості нового карбованця нічого підтверджуючого в тому напрямі не говорить при зустрічі з життям. Трідаці ССРСР на кожному кроці мають змогу переконатися, що ні на продовольчі середники, ні на промислові товари не знижено ціни. Отже, змінилась лише зовнішня форма і вигляд карбованця, для продукції якого держава жертвувала певну кількість тонн паперу, не підвищуючи при

цьому ані трохи його покувної вартості.

Кожному відомо, що найкращий ґрун для спекуляції є у воєнний час, коли все працює для війни, в тому промисловість і транспорт, — через що населення даної країни не має тоді достатньої кількості кінцевих йому промислових і продовольчих товарів. Тоді то деякі громадяни, звичайно, для своєї власної наживи, беруться за торгівлю-спекуляцію, шляхом якої забезпечують у якійсь мірі населення в бракуючі, але необхідні товари. І ніякі державні закони не можуть таку торгівлю зліквідувати, якщо не буде пороблено суттєвих заходів для усунення самих причин спекуляції. Очевидно, що воєнні обставини не сприяють усуненню всіх тих причин, що стоять на перешкоді в тому, щоб досягнути позитивний вислід у боротьбі з найменшими проявами спекуляції. За те найближчий час після закінчення війни дає можливості для цілковитого усунення всякої спекуляції, але не засобами поліцейського терору, а шляхом переключення промисловості з воєнних на мирні рейки, нормалізації руху на транспорті, налашдування здорових відносин в торгівлі.

В ССРСР, за большевиками вся економіка вже давно завершила свій перехід з воєнної на мирну стопу. І тому дивно виглядає, що після багатьох тисяч заяв і величезної кількості оголошень статистичних даних про виконання і перевиконання планів у промисловості, на транспорті, в сільському господарстві і других галузях большевицького господарства заговорено нагло нестерпне положення в торговельно-фінансовій ділянці, спричинене спекуляцією. Отже виходить, що неправдивими є большевицькі повідомлення про нормалізацію економічного життя ССРСР. Бо сама вже нормалізація економіки даної країни є надійним ударом по всяких спекулятивних тенденціях. Однак, само життя говорить, що в Радянському Союзі не має створених умов для здійснення такого надійного удару. Отже, в ССРСР ґрунт для процвітання

спекуляції є аж надто пригожий. До речі, не все назване в СРСР ім'ям спекуляції, а спекуляцією. В умовах советської дійсності кожна людина, що змагає до усунення нормальних большевицьких злиднів, нужди, голоду, - а змушена вступити на шлях т.зв. спекуляції. Візьмім для прикладу сьогоднішнього советського селянина. Він, за большевицькою термінологією, спекулює, бо не хоче продавати останків своєї сільсько-господарської продукції - як збіжжя, яйця, молоко, м'ясо - які він, до правди, рідко коли й має, у державних торговельних підприємствах по так званих твердих цінах, але продає їх на ринку по "спекулятивних" цінах. Припустім, що це називається спекуляцією. Хто ж пхнув селянина на цей шлях? Лише сталінсько-большевицька, кдіка - державний капіталіст-експлуататор. Вона селянина змушує терором платити величезні суми за рахунок всяких податків, позик, найрізноманітніших драчок, вона позбавила його можливості дістати найкращі йому промислові товари по можливих твердих цінах, вона йому вказала на такі товари під полю енкаведівських агентів, що продають їх по-спекулятивних цінах, і через неї він змушений, хоч-не-хоч "спекулювати", щоб втриматися на поверхні злиденного життя. Тому, цілком природно, не селянин, не робітник, не широкі маси працюючих, які часто-густо продають навіть своє вбрання, останні чоботи або яку іншу річ по т.зв. спекулятивних цінах для закупу необхідних продовольчих середників, являються спекулянтами, - але невеличка кучка сталінських вельмож-капіталістів. Вона, маючи доступ до всіх благ народного багатства, створила завдяки свої власній наживи існуючу систему експлуатації і в галузі торгівлі, створила вмісне умови, в яких їй легко було б замаскувати свій протинародний злочин, названий нею грошевою реформою. Проти сталінських вельмож як найбільших спекулянтів повинна бути звернена всяка акція,

щоб уздоровити внутрішню торгівлю, і їх, а не ко-
го іншого повинна була вдарити т.зв. "грошова
реформа". Але вони взагалі не подбали про те,
щоб їх мільйонні капітали, досягнені завдяки
спекулятивній торговельній системі, не пропали.
Вони, користуючись партійно-державною владою,
забезпечили собі державною постановою від 14
грудня 1947 р. право на те, щоб їхні капітали
у формі старої валюти, що опинилися до дати ви-
дання цієї постанови в ощадкасах, були виміняні
на нову валюту за принципом: один старий кар-
бованець за один новий. Ясно, що режисери цієї
постанови пильно подбали про те, щоб їхні капі-
тали і капітали їхніх менших співпрацівників
знайшлися в цілості в ощадкасах перед днем 14
грудня 1947 року. Таким чином справжні спеку-
лянти вийшли цілою і продумують нові способи,
щоб в найближчому часі пустити в рух свої міль-
йони для досягнення нових баринів.

Після проведення т.зв. грошової реформи вну-
трішній стан у торговельно-фінансовій системі
СРСР в нічому не змінився. Бо і як він міг змі-
нитися, коли ця реформа ні трохи не ліквідувала
спекуляції, ні причин, що її народжують. Лише з
огляду на пропагандивні моменти большевицька
кліка говорить, що проведення "грошової реформи"
було потрібне для ліквідації спекуляції і зміц-
нення карбованця — тобто для добра трудящих.

Що ж є дійсною причиною згаданої "грошової
реформи"?

Нею, насправді, є великий недобір в бюджеті
СРСР. Хоч ми, читаючи в советській пресі про до-
річні бюджетні звідомлення, дізнавалися все про
позитивне виконання бюджету — тобто про переви-
щення державних прибутків над видатками, то це
не переконує нас в тому, що сталінська кліка по-
за кулісами, приховано перед широкими народними
масами не проводить багато фінансових махіна-
цій. Можливо, що потребу приховання правди про

державний бюджет СРСР викликають інші мотиви, наприклад, міжнародно-політичного характеру.

Сьогодні для нікого не є тайною, що російсько-большевицька держава — це імперіялістична й агресивна держава, яка робить все можливе для піднесення і скріплення свого воєнного потенціалу. Очевидно, в бюджеті такої держави грають важливу роль такі її позиції, де говориться про воєнні видатки, видатки, зв'язані з веденням зовнішньої політики (розвідка, пропаганда), видатки, призначені для реалізації певних внутрішніх справ (вдержання поліцейського апарату) і інші. Але большевики не бажать собі того, щоб у сьогоднішній, нібито, мирній обстановці їхнє населення і зовнішній світ знали правду про величезні суми, призначені бюджетом СРСР і витрачені на скріплення воєнної могутності СРСР — тобто на підготовку нової агресивної війни. Тому вони ухвалюють подвійний бюджет — дійсний і фіктивний. Перший з них є закритий перед світом і перед власними народними масами, другий — відкритий. Коли ж цей тайний, але правдивий бюджет надто розбігається з явним, неправдивим, і коли економічно-фінансове життя, внаслідок реалізації першого, так сильно розладнюється, що, щоб поставити його "на ноги" вже не помагають навіть найбільші державні здирства у формі високих податків, держпозик і других прийомів експлуатації працюючих, — тоді большевицька кліка придумує і проводить "грошову реформу".

Остання ж така "реформа" зменшує недобір в тайнім, але дійснім бюджеті СРСР на таку суму, яку здобуто внаслідку реформи. Ця сума становить 90% грошової власності працюючих СРСР, яку вони мали 14 грудня 1947 року. Отже вона є гарним зарібком і легким зарібком "мудрого" Сталіна.

Так справа стоїть з матеріальною сторінкою "грошової реформи". Але для большевицьких циніків замало лише досягнути матеріальні користі, вони намагаються здобути ще й матеріальні моральні успіхи. Тому вони силкуються вивести в широкі народні маси, що Сталін, здійснюючи "підкування над населенням" проведенням грошової реформи, розпочав гострі дії проти спекулянтів-шкідників народу, "підвищив" покупну спроможність карбованця. Банючи, однак, що такі мотиви заслабі, щоб можна було ними оправдати викрадення життєвих інтересів населення (які були здійснені при проведенні "реформи"), вони вдаряють в інший момент. Ним являється скасування карткової системи на продовольчі і промислові товари в СРСР. Відомо, що таке скасування мало наступити ще в 1946 році. Коли ж ця справа постійно відкладалася, зродилася серед населення дійсно туга за тим, щоб побачити, врешті, обіцаний Сталіном "добробут" працюючих після скасування карткової системи. На цій тугі задумала заробити в пропагандивно-моральній площині большевицька кліка. Вона, пов'язавши постанову про скасування карткової системи з грошовою реформою, намагається, по-перше, відвернути увагу громадянства від сталінського злочину, докнаного тою ж "реформою", по-друге, створити видимість про те, що большевицьким експлуаторам ніби то лежить на серці добро народу.

В дійсності скасування карткової системи не принесло ніяких полегш для працюючих і не причинилось до покращання їхнього життєвого рівня. Бо сталінська влада, ліквідуючи карткову систему, не поробила ніяких заходів, щоб населення було в достаток забезпечене тими продуктами, яких закуп дотепер був обмежений картками. В наслідку того, працюючі не лише не можуть закупити потрібної кількості продовольчих і промислових товарів, але навіть не мають спро-

можностей закупити по твердих цінах тих товарів в такій кількості, яка їм була забезпечена картковою системою. Для них лишається один вихід — купувати по спекулятивних цінах і ту частину товарів, яку було можливо перед тим закупити завдяки картковій системі. Таким чином, після скасування карткової системи, внесено ще один серйозний фактор для посилення спекуляції.

Хто ж в даному випадку зискав? Зискала знову кучка сталінських вельмож-капіталістів, що, маючи доступ до всіх матеріальних благ країни, продовжує спекулювати такими продуктами, які до скасування карткової системи підлягали певному контролю. А перед працючими залишається або жити в голоді і злиднях, або, маючи за мету поліпшити своє нужденне життя, пускатися на шлях "спекуляції", а разом з тим на ризико і кожночасне поліцейське переслідування з боку мвд, мГБ.

Але така доля трідащих зовсім не зворушує її головних спричинників — сталінських експлуататорів-спекулянтів. Вони цинічно повідомляють у своїй брехливій пресі про "радість" трідащих з приводу вищенаведеного сталінського "добродійства". Вони у зв'язку з цим "добродійством" навіть інсценізують діалоги між працючими ССРСР, в яких останні, ніби то, виявляють свою "радість" і "щастя" з "батьківського піклування рідної" партії і уряду. Вони, щоб затерти небажане для себе враження, викликане в середині країни і за кордоном доконанням щодо трідащих ССРСР нового сталінсько-большевицького злочину через проведення так званої "грошової реформи", — режисерують цілий ряд огидних листів, у яких, ніби то, трідащі ССРСР "дякують" "своєму рідному батькові" Сталіну за його "піклування" ними — тобто за "грошову реформу", ну, і за "скасування карткової системи".

Сталінсько-большевицька "грошова реформа"

являється чуйним барометром, який вказує на
значні перемини в економічно-фінансовому житті
- ССРСР, які, очевидно, негнорують повсякденні
- політичні ходом цієї імперіалістичної країни.

... 5 січня 1948 р. ...

... 5 січня 1948 р. ...

... 5 січня 1948 р. ...

... 5 січня 1948 р. ...

... 5 січня 1948 р. ...

... 5 січня 1948 р. ...

... 5 січня 1948 р. ...

... 5 січня 1948 р. ...

... 5 січня 1948 р. ...

4

ЗАСВІДЧУВАЛЬНИЙ НАПИС СПРАВИ № _____

У справі (розділі опису, закінченому описі) підшито і пронумеровано 7 аркушів;

у тому числі літерні номери /сіє/;

пропущені номери _____;

+ аркушів внутрішнього опису _____

Особливості фізичного стану та формування справи	Номери аркушів
1	2

Спеціаліст

Посада

21 червня 2018 року

(підпис)

І. Гардана

(ініціали (ініціал імені), прізвище)